

Narisał Bogdan Pistranec
ilustracja

2

MLADA RAST

GLASILO UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE MAJŠPERK
1983/84

Kako se zima praznovala naše pesnike?

V S O B I N A I

Preberite in če vam napišite kakšno pesnico.

Polemijene uspe

Zimsko veselje.

Počitnice.

Dolske vesti in poročila.

Kaj pa domišljija?

Zbudite se, pesniški zaspanci!

Domače zanimivosti.

Kako so praznovali naše babice in dedki?

Pustni utrinki.

Snežaki

Pada, pada tiho sneg,
in pabeli vsa naša kraj.
Zlaj otroci prihitijo
in snegake zaredijo.

Sam na krov, sam na krov!
vkljuka zdel naš mali krov.
Pa počne se po bregu
in pristane snegken aneg.

Novak, S. S.

Šimšič i kroček

Solčarska

Mlada rast je glasilo osnovne šole Majšperk.

Izdajo so pripravili člani novinarskega in likovnega krožka
v sodelovanju z vsemi pionirji in mladinci.

Uredniški odbor: Zdenka Korez, glavna urednica, Suzana Božičko,

Anita Kovačič, Patricija Cvetko, Marjetka

Pristovnik, Saška Sagadin.

Mentorja in odgovorne urednika: Marta Omigoc, Aždjoša Pišmoht.

Matrice: Martina Nemec,

Solsko leto: 1983/84

Število izvodov: 100

Št. 2

ZIMSKO VESELJE

Kako je zima navdušila naše pesnike?

Preberite in še sami napišite kakšno pesmico.

Polomljene noge

Zoge zdaj smo zapustili,
smučke smo si nataknili,
se po bregu zapodili,
in si noge polomili.

Snežaki

Pada, pada tiho sneg,
in pobeli veš naš breg.
Zdaj otroci prihitijo
in snežake naredijo.

Sankanje

Hej na goro, hej čez goro!
poje si naš mali Boro,
ko si vlačí sanke v breg
in gazi mehki sneg.

Sem na gori, sem na gori!
vzklika zdaj naš mali Boro.
Pa požene se po bregu
in pristane v mehkem snegu.

Uroš Novak, 3.a
Dopisniški krožek

Smučarska

Mihec smuč' e si nadene,
in brž po hribu se požene,
da vik in krik nastane,
ko v dolini brez smučí pristane.
Rešilni avto prdrvi
in z Mihcem v bolnico hiti.

Zdaj je Mihec spet že zdrav,
mavec z noge dol je dal,
in v šolo se podal.

Igor Korez,
5.a

Na snegu

Čez noč je zapadel sneg. Zjutraj sva se šli s sestro Natašo sankat. Bilo nama je zelo všeč. Zaleteli sva se v drevo. Nataša je jokala. Jaz pa sem jo spravila v smek. Nato sva se spet sankali. Takrat pa naju je mamica poklicala h kosilu. Po kosilu sva se še malo igrali. Zunaj sva delali snežaka. To je bil končan, se nama je podrl, ker nisva dovolj močno stisnili kep, pa tudi prevelike so bile. Odločili sva se, da se raje greva sankat. Sankali sva se do večera, ko naju je poklicala mamica.

Srečka Uršep, 4.a
Dopisniški krožek

Sankanje

Sneg je zapadel v četrtek. Sankala sem se po novem snegu. Bilo ga je dovolj. Enkrat sem se zapeljala v grm. Potem sem se peljala z Majdo. Prišla je še Marjana in smo se sankale skupaj. "azdelo me je v roke in sem šle noter. Ko sem se ogrela, sem šle k Majdi.

Mihelca Godec
2.r

Športni dan smučarjev

V torek smo imeli športni dan. Ob osmih smo se zbrali na Bregu pri trgovini in se šli smučat na Beletovo. Tovarš in nekateri učenci pa iz višjih razredov so prinesli vlečnico. Najprej smo si naredili progo. Tovarša sta postavila vlečnico. Veselo smo se spuščali po strmini. Z vlečnico smo se vozili navzgor. Hkrati se je lahko držalo za vrv največ sedemsmučarjev. Mnogo nas je velikokrat padlo. Naredili smo si skakalnico in se vadili v skokih.

Bilo je prijetno in želim si še takih športnih dni.

Dejan Ahac, 3.b

Športni dan sankacev

Sankači smo se sankali v hribu nad Stanečko vasjo. Ko sem se peljala po hribu navzdol, mi je neslo sneg v oči. Bila sem cela bela. Nekateri so si pripeli sanke skupaj ter se peljali po hribu navzdol kot vlak. Malo jih je imelo srečo, da se niso prevrnili v sneg. Tovarišice in tovariši so se kepali. Bilo je lepo, le preveč nas je zeblo. Tisti, ki so imeli blizu domov, so se lahko šli preobleč in se prišli nazaj sankat. Ko smo sankališče lepo zgladili, smo šli domov, ker nas je preveč zeblo.

Mihaela Dolenc, 3.b

Tam na klan² je vse živo

V soboto sem se ob pol dvanajstih odpravil na smučišče. Tam so bili že moji prijatelji. Smučal sem se po strmini in skakal na skakalnici. Dvakrat sem padel. Pognal sem se z vrha proti skakalnici. Orosila so se mi smučarska očala, nisem dobro videl in zaneslo me je v napačno smer. Kristal sem pod vlečnico. Poskušal sem hitro vstati, a brez palic ni šlo in so mi morali pomagati. Troga je bila v začetku trda in je bilo smučanje pravi užitek. Proti koncu je sneg postal mehak in smuči niso lepo drsele. Pihal je vedno močnejši veter, zato so vlečnico ustavili. Vrnili smo se domov.

Beno Pintarič, 3.b

Jeza na smučišču

V četrtek je zapadel sneg. Ker nisem smel ven, sem bil zelo žalosten. V petek sem bil še doma. Zdravnik mi je v sredo rekel, da moram biti do petka še doma. Končno je prišla sobota. Smel sem iz postelje. Vprašal sem mamico, če se bom lahko šel smučat. Rekla je, da ja. Bil sem vesel. Gledal sem oddajo na televiziji, nato pa sem oblekel kombinezon, in si obul pancerje in nataknil smuči. Enako je storil brat. Nato sva se peljala do smučišča. Šel sem na vrh in se pognal po progi, ki je bila razzorana od sankanja. Brat se je smučal in tudi pogosto padal. Bil sem jezen, ker nisem imel miru in sem ga moral pobirati. Nato sem zgradil skakalnico. Skočil sem enkrat in ugotovil, da ne znam več tako dobro skakati kot prej. Še enkrat sem skočil, a tedaj sem padel. To me je tako razjezilo, da sem ukazal Petri, naj s sanmi skakalnico podre. Potem je začel jokati še brat. To me je še bolj razjezilo. Ves besen sem rekel, da greva domov. Doma mi je povedal, da ga zebe v prste.

Uroš Novak, 3.a

NA Pohorju

Počitnice sem preživel največ na snegu. Nekega dne smo z bratom in bratrancem odšli na Pohorje. Z avtobusom smo se peljali v Maribor. Tam smo prastopili na drugi avtobus in se peljali pod Pohorje. ~~Sm~~ smo morali dolgo čakati v vrsti. Kupili smo vozovnice in se z gondolo odpeljali na vrh. Pripeli smo si smuči in se peljali do vlečnice Stolp. Začeli smo smučati. Prišel sem na vrh in se spustil smuk. Pred mano se je naenkrat znašel manjši smučar. Zavil sem in močno padel. Ko sem vstal, me je zelo bolela noga. Takoj sem poklical brata. Odnesel me je na rob gozda. Tam sem malo počival. Ko je bolečina v nogi ponehala, sem se naprej smučal. Šel sem na drugo progo. Za mano je prišel še bratranec. Spustila sva se po Habakuku. To je strma proga. Pri vlečnici sem spet imel smolo. Padel sem in si snel smuči. Takrat pa je za mano pripeljal fant, ki mi je zbil smučko v grapo. Šla sva jo iskat. Nisva je našla. Fant je odšel. Bil sem ves moker, ker sem gazil visok² sneg. Prišel je brat in mi poiskal smučko. Utrujeni smo se peljali domov. Potem sem smučal le na domačem bregu.

Dušan Mesarič, 5.b

Koline

Eno zšmsko veselje so tudi koline. Pri nas smo jih imeli. Takrat je bilo polno dela.

V petek je mamica pomila in pripravila vso veliko posodo, ki me letom ni v rabi. Atek si je nabrusil nože.

V soboto zjutraj sta prišla dedek in stric Franček. Mamica jima je postregla s čajem. Ker je moj atek mešar, je vzel pištolo in nož, ki ga ima za klanje prašičev. Vsi trije so odšli v svinjak.

Cez nekaj časa so prinesli zaklanega prašiča v garažo. Dali so ga na mizo, ki ji pravimo koza. Prašiču je atek najprej odrezal noge, rep in glavo. Nato mu je prerezal kožo pe trebuhu in ga odrl. Nato je porazal zaseko in zrezal meso na kose. Najbolj sem se veselil, ko smo začeli delati klobase, ker najraje meljem.

Popoldne je prišla botrca in bratranci. Takrat mi delo ni bilo več zanimivo. Odšli smo se igrat. V kuhinjo smo prišli, ko je bila na mizi večerja, ki nam je zelo teknila. Hitro smo se navečerjali, potem pa odšli v mojo sobo, kjer smo se igrali pozno v noč.

Dejan Lorber

3.a

Narisala

Jarnejka Cvetko

6.b

Počitniški dnevniki

21.1.1984

To je dan, ko praznuje moja mamica. Ves dan smo imeli obiske. Vsi smo ji čestitali. Mnogo sreče in zdravja ji želimo!

22.1.1984.

Danes je bila postavljena na hribu vlečnica. Na breg so jo pripeljali s traktorjem. Potem so nategnili kabel in priključili na elektriko. Vsi otroci smo veseli. Ves dan smo na snegu. Mladinci so pripeljali še ozvočenje in naredili luči. Imeli so nočni smuk.

23.1.1984.

Vozili smo se z vlečnico. Čakali smo v vrsti. Vikica je zbirala denar.

24.1.1984.

Danes sneži. Mi smo ves dan v kuhinji.

25.1.1984.

Mraz nam je utrdil smučišča. Smučali smo ves dan.

26.1.1984.

Mamica in jaz sva spekli prvo torto. Drago sã je nekoliko poškodoval nogo na skakalnici. Povabila sva smučarje na tortico.

27.1.1984.

Obiskal me je bratranec Janko iz Trnovca.

28.1.1984.

Deževalo je. Mi pa žalostno gledamo, kako se debelina snega tanjša.

29.1.1984.

Mladinci so razdrli žičnico.

30.1.1984.

Z mamico sva spet spekli torto.

31.1.1984.

Prišla je Irenca.

1.2.1984.

Pripravljamo se že na šolo. Počitnic bo kmalu konec.

2.2.1984.

Danes sva z mamico šli na Medvedce.

3.2.1984.

Imeli smo prvič vaje za 8. marec. Deklamirala bom pesmico Mati.

4.2.1984.

Pospravljala sem.

5.2.1984.

Danes še pišem in pripravljam torbo za šolo.

Marija Doberšek, 1.r

Ponedeljek: Šla sem k stari mami.

Torek: Danes smo se sankali in smučali.

Sreda: Danes sem se igrala in pospravila svojo mizo

Petek: Z mamico sva se zvečer z vlakom odpeljali v Ljubljano.

Do tete sva se peljali s taksijem.

Sobota: Po zajtrku sva šli v mesto. Videla sem spomenik Franceta Prešerna. Šli smo na Boljši trg, kjer prodajajo stare stvari.

Nedelja: Z mamico sva se peljali z avtobusom domov.

Ponedeljek: Danes sem šla sama k frizerki. Porezala mi je lase.

Torek: Danes sem se ves dan sankala in igrala.

Sreda: Danes sem se igrala.

Četrtek: Spet sem bila pri stari mami in se igrala

Petek: Zunaj sem se kotalkala.

Med počitnicami sem vsako jutro gledala otroški program.

Nadja Gorišek, 1.r

- Sobota:** Danes sem dolgo lovila. Ko sem vstala, sem prepisala dva spisa. Potem sem šla sesat in brisat prah. Nato smo šli h kosilu. Popoldan sem dobila obisk, prišla je sestrčna Branka, s katero sva dobri prijateljici. Čez nekaj časa je šla domov. Tudi jaz sem jo obiskala. Brala sem knjigo Mule, čas je hitro minil. Dan sem lepo preživela.
- Nedelja:** Popoldan sem se sarkala. Z menoj sta bili Sonja in Jerneja. Čez nekaj časa sem morala domov. Tudi Sonja in Jerneja sta šli. Popoldan sem brala. Zopet je postal večer in morala sem spat.
- Torek:** Popoldan sem igrala z bratom mlin. Nato sem šla k Jernejki in babici. Babici sem pomagala pri različnih opravilih. Potem sem šla domov. Doma je že bila mamica. Tudi njej sem pomagala. Popoldan sem šivala gobelin. Živem ga že dolgo. Letos bi ga rada sešila.
- Četrtek:** Ta dan sem preživela na snegu. Popoldan sem odmotovala sneg, popoldan pa sem se smučala. Zvečer smo igrali človek ne jezi se in mlin.
- Petek:** Popoldan sva z Boštjanem bila sama doma. Igrali sva se. Bilo je prijetno. Popoldan sem obiskala sestrčno Jernejo. Brala sem ji pravljico.
- Sobota:** Vstali smo ob 6. uri. Odšli smo na avtobus. Z avtobusom smo se odpeljali v Ptuj. Tam smo prestopili in se odpeljali na Videm pri Ptuj. Obiskali smo sorodnike. Preznovali smo god. Bilo mi je prijetno.
- Nedelja:** Zjutraj sem brala knjigo. Prebrala sem eno zgodbo. Popoldan sem bila pri Kobiju in Andreju. Nato sem morala domov h kosilu. Po kosilu sem se smučala.
- Ponedeljek:** V ponedeljek, 30.1., sem bila sama doma. Pisala sem matematično nalogo. Kanarčki so mi lepo prepevali. Čez nekaj časa sta prišla mamica in Boštjan. Popoldan smo Boštjan, očka in jaz igrali mlin. Zmagal je Boštjan.
- Torek:** Ta dan sem ležala zelo dolgo. Preden sem vstala, sem dobila obisk. Prišla je Sonja. Skupaj smo se zabavali. Dan sem preživela lepo.
- Sreda:** Danes sem šla popoldan v trgovino v Majšperk. Nakupila sem, kar mi je naročila mamica. Šla sem poš. Popoldan sva z bratom skrivala dinar.
- Četrtek:** Doma sva bila sama z bratom. Mamica je bila na seminarju v Ptuj. Med tem časom sva z bratom pripravila kosilo. Mamico sva presenčila.
- Petek:** Vreme je bilo slabo. Ves dan sem preživela v stanovanju. Popoldan sem brala knjigo. Popoldan sem obiskala Sonjo. Pekli sva kekse. Zraven sva jih jedli.
- Sobota:** Ko sem vstala, sem gledala po televiziji smučanje. Bil je velodrom za moške. Navijala sem za Bojane Križaja. Zmagal je Stenmark. Po velodromu smo čistili stanovanje. Jaz sem brisala prah in očistila ptičjo kletko. Potem sem bila prosta.

Suzana Blakar, 3.a

Počitnice

Med počitnicami sem bila pri stari mami. Pomagala sem ji delati. Potem sem šla k teti Ježici v Ptuj. Tam sem hodila v trgovine, toplotice in slaščičarno. Igrali smo človek ne jezi se in karte. Spet sem prišla domov. Nato sem se še učila in brala. Dnevi so hitro minili in zopet se je začel pouk.

Lidija Kepše, 1.r.

Narisa Nataša Jus
40

Izlet v prihodnost

Koli poslušamo učitelja, ki nam razlaga o tehniki v letih od 1970 o 1990. Mora mo se strašno smejati. Razlaga nam, da so tedaj pisali učitelji na tablo s kredo. Mi si tega ne moremo predstavljati, saj nam tedaj ~~xxx~~ učitelj snov samo natipka in že se pokaže na naših trivizorih. Spet se bomo ves teden smejali, na račun tega starega šolstva! Kar milijo se mi tisti učenci, naši prapradedki in babice, ki so se učili na primitiven način. Poznali so samo pet ocen. Mi pa jih imamo zelo veliko. Najvišja je 105, najnižja pozitivna ocena pa je 35. Kar je nižje od 35, je negativno, tako kot v praprababičnih časih enka. Vsak dan po pouku mora o nesti zapiskike, ki smo jih pretipkali s trivizorjev na vizor, v frizijo. To pomeni, da vse zapiskike ~~z~~željejo in spremenijo v mikroskopske delce. Zmlete zapiske za vsakega učenca posebej vložijo v kompjuter, kjer se pokaže, ~~k~~katere tablete mora "goltati" učenec na ~~xxx~~ večer pred tistim dnevom, ko bo vprašen kak predmet. Jaz sem dobila tablete "kvintopen". Upala sem, da mi bodo pomagale priti pri matematiki in dobro stožko.

o sem bila vprašana, sem dobila oceno 103,78, kar je bil popoln uspeh. ~~Ab~~lete so mi res pomagale! Ker sem si matematično popravila, sva šli o pouku s Sonjo na izlet v Beograd.

o pouku sva sedli v moj zračni avto in prispeli v Beograd v 30 minutah. Avto sva pustili v stolpnici (garaži) pri hotelu Jombo, kjer sva si naročili večerjo, pečene ščurke s hruškovo solato. Potem sva si šli oredat neko šolo. Videli sva, kako si učenci pretipkavajo snov s trivizorjev. Torej tudi tu ni bolj moderno kot pri nas. Ogledali sva si še kakšno enanadstropno hišo iz prejšnjih stoletij. Bila je zelo čudne premijena. Počasi sva se vračali v hotel, kjer so nama med tem časom pripravili večerjo. Kako naša je teknilo! Po izvrstni večerji sva se pripravili domov.

Babica mi je držala pridigo, da si ona ni mogla privoščiti takšnega luksuza, ko je bila ~~tk~~liko stara kot jaz. Pa kaj morem, nisem jaz kriva, je uživala mladost v 21. stoletju.

Vikica Vegan, 8.4

MIROLJUB

Drr-rrr=rrpok. Deluje, deluje!"

Vstavim mu še računalnik privlačnosti orožja in drr - drr - drrrrrrrrrr deluje, čudovito, čudovito deluje!.

Zdaj pa, pošast ptoži orožju, kakšno ime naj ti dam? se sprašujem.

Jaz že imam ime! se naenkrat oglasi stroj. "Še dobro, da zna govoriti," mislim.

Jaz sem Miroljub, požiralec orožja, odkrivalec sovražnosti ~~xxx~~ in... Aj vidim tebe, koliko je v tebi sovražnih bacilov! se predstavi stroj in posveti vame.

Mo ena stotinka, ni slabo, saj tabo se bo dalo lepo delati" ugotovi, Miroljub.

"Tako, Miroljub, zdaj sem pa jaz na vrsti", reče in začne razlagati: "Vidiš tu, kjer sva zdaj, je planet Zemlja, Velika, okrogla, zanimiva, žalostna..., mnogo bi se dalo naštet. Vse bi bilo lepo, če ne bi bilo tu tudi nekaj, kar nas ljudi - Zemljane, uničuje. Odvrača nas od lepega, prijetnega..."

"Saj to je strašno! Preiščuje robota."

"Vidiš, to povzročajo vojne. Vojne, ki so kruta resnica današnjih časov", nadaljujem z razlago.

"A tako...? Kdo pa naredi vojne?" me sprašuje.

"Vojne ustvari sovražnik. Sovražnikova domišljija in orožje, s katerim uničuje druge ljudi, nedolžne, lačne..."

"A smisel vojne?" vpraša Miroljub.

"Smišl vojne... tega najbrž ni! Res ima sovražnik svoje cilje, vendar, kaj bo s cilji, ko bo konec koncev s svojo sovražnostjo uničil sam sebe."

"Kaj bo takrat z Zemljo, ko ne bo na njej niti več sovražnikov?" me spet vpraša.

"Tega ti ne morem, ne znam odgovoriti. Vem, da bi Zemlja taval v vesolju brez življenja kot drugi planeti, a vsak od nas Zemljanov si želi, da bi naša civilizacija ostala, da bi se širila iz roda v rod, da bi spoznavali, izumljali... A vse to bi ne bilo brez miru, ljubezni, enakosti... In ti, ti si tisti, ki bi nam lahko pomagal priti do tega, za kar se miroljubni Zemljani že dolgo bojujemo. Sebe poznaš kakor te jaz, veš za svoje zmogljivosti in..."

"Vem, vem... me prekine robot. Res sem tako zgrajen in to tudi zmorem. Ampak samo pod pogojem, da mi pomagaš. Velja?"

"Velja!" "Pa tudi prijatelja ostaneva, kajne?"

"Greva na pot!" si zapoje Miroljub. Sedem vanj in odletiva.

Letiva nad Afriko, zdaj nad Ameriko, Grenado, Evropo, Izraelom, Irakom in Iranom. Preletiva ves svet. Povzod enako. Vojne, grozote, neenakopravnost....

Zdaj pa začnemo z delom. Miroljub obkroži s svojimi "magnetnimi" poljem za privlačnost orožja Zemlja. Narediva še zadnje priprave in štejeva vse glasneje: "9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Zdaj!" in pritisne na gumb. V trenutku se vse orožje spremeni v hrano, vsa bojišča v naselja veselja. Vsi Zemljani so enakopravni, mirni, ljubeznivi, kot da se ni nič zgodilo.

"Tako, tako je prav! Tako lahko naša civilizacija ostane. Takšni morajo biti ljudje - Zemljani! Ker je moja, je zdaj tudi tvoje, kar je naše, je zdaj tudi vaše!" Že kar norim od veselja. Zdaj pa, Miroljub moj, odlativa domov pogledat domače!" reče veselo. Miroljub nič ne odgovori.

"Letiva, že vidim našo vas, vidim otroke, vidim matere in očete, vidim brata in sestre!" se veselim kot nikoli.

Stečem od Miroljuba proti njim.

"Dober dan, oče, mati! Zdravo, brata in sestra!" jih pozdravim in vsi se mi veselo smehljajo.

"Končno je napočil dan, ki je vreden dneva. Dan svobode, miru, pa kaj bi še hoteli?" preiščuje.

Tedaj se ozrem po Miroljubu. Njega pa nikjer. Stečem v tisto smer, od koder se mi pritekla, in zavpijem: "Miroljub, Miroljub, kje si?"

Kaj se da oglasiti. Le enkrat poskusam: Miroljub, Miroljub, kam si odšel, ali se greš morda skrivati? Ne misli, da sem nate pozabila. Vem, bila sva najboljša prijateljca. Oba sva zmogla to, po čemer smo Zemljani že dolgo hrepeneli. Ampak, kje si zdaj?" Spet nič, sama tišina.

"Tu sem," se naenkrat oglasi. Ampak njegov glas je nekam tih in žalosten.

"Miroljub, kaj je, se ti je kaj zgodilo? Zakaj še ti ne uživaš najjih sadov?" ga sprašujem.

"Ven, storil sem, kar je bilo v mojih močeh. Ti si mlada in zdrava, jaz pa sem izkoristil svojo energijo in se v nekaj urah postaral. Star sem in truden. Moje moči so, kakor da bi izhlapele. Ti pa si še polna izumov in modrosti. Jaz sem zdaj le še odpadlen material!" je odgovoril.

"Ne govori tako, Miroljub! Vsi vemo, kaj si storil za nas! Ne govori tako!" mu rečem v solzah.

On je zdaj samo še mglena podoba, ki se vedno bolj oddaljuje. Stečem za njo. Ne morem je dohiteti. Tečem in tečem. Vse zaman. Spet tečem, kličem: "Miroljub, Miroljub, ne odhajaj! Ne odhajaj! Miroljub, Mir..."

"Kaj pa ti je, Suzana, zakaj jokaš?" vprašuje nekdo. Odprem oči, ki so še zmeraj vse solzne. Vidim mam, kako sedi ob postelji poleg mene in me boža po licih.

"Kaj se ti je sanjalo?" me vpraša. Tedaj se spomnim: "Saj so bile vendar sanje! Oh moj Miroljub!"

"Kdo pa je to?" me radovedno vpraša.

"Nekdo iz sanj, mogoče tudi nekoč resničen, ta čudežni stroj Miroljub."

Misli pa so še vedno ostale pri njem. Vem pa tudi, da so take sanje sanje mnogih otrok sveta, ki žele isto kot jaz, isto kot moj Miroljub.

Suzana Orthaber,
8.b

ZBUDITE SE PESNIŠKI ZASPANCI !

Vas bo pomlad kaj vznemirila? Bo zaljubljenost prekipela? Nikar tako vztrajno ne skrivajte svojih "sonetnih vencev"!

Naslednjo, majsko številko glasila bi radi bolj pesniško obarvali, zato se le ogunačite vsi, zaljubljeni in nezaljubljeni, resni in šaljivi, srečni in žalostni..., vsi, ki poskušate svoja čustva in misli preliti v verze.

Tebi

Že dolgo te gledam,
te v mislih imam...
ljubezen pa skrivam,
a rad te imam.

Me tvoja lepota
je očarala zdaj,
ko bliža pomlad se
in cvetni maj.

Ljubezni skrival
zdaj več ne bom,
ker srce mi pravi,
da ljubil te bom.

Leon

Narísala
Majda Rodošek
5.b

...je v kupeju in si pripravljal. In njega je vsi veliki ...
...in ne vprašali: "Ali si kaj pridnal?" Jaz sem se vedela, kaj moram
...saj je moč držal v roki bonbone. "Ja!" sem mu odgovorila! Le
...malo pomagajam!" "No, če je pa tako, izvoli", mi je ponudil
bonbone prijazni mož. "Kdo pa ste vi?" sem ga vprašala. "Strojevodja!"
je odgovoril. Ne vem, kako mi je prišlo na misel, da sem mu rekla:
"Tudi jaz bom postala strojevodja! Takšnim otrokom, kot sem sedaj jaz,
bom dajala bonbone kot jih zdaj vi meni!" "O!" je vzkliknil strojevodja.
"No, potem se pa ni bati, da bi ne dobil naslednika na delovnem mestu!"
Vajno sem vihala nos in se že videla kot strojevodja. Z modro kapo,
suknjičem in hlačami, med tisoč utripajočimi lučkami in stikalcii!

"Joj!" sem nenkrat vzkliknila. "Kaj pa dedek!? Ne da bi se zahvalila
strojevodji za bonbone, sem stekla h kupeju, kjer je sedel dedek.
Stopila sem med podboje vrat in vzkliknila: "Postala bom strojevodja!"
Vsi v kupeju so se mi nasmehnili. Čenska z veliko rdečo ruto pa mi je
ponudila veliko lešnikovo čokolado in rekla: "Na, strojevodja!"

Saška Sagadin,
6.b

DOMAČE ZANIMIVOSTI

Kako pionirji skrbimo za ptice!

Za ptičke skrbimo največ pozimi. Doma imam krmilnico. Stoji na balkonu.
V krmilnico dam ptičkom hrano. Siničke rade priletijo v krmilnico. V
mojo krmilnico pridejo še vrabci.

V kletki imam papigo. Leta po kuhinji. Rada je sončnice. Uči se govoriti.
Rada posluša pesmi. Mogoče se bo naučila peti.

Ana Tošič,
1.r

Ptičjo hišico je naredil očka. Obesila sem jo na drevo. Vsak dan nas-
tavim v krmilnico hrano. Opazujem, kako se ptičke hranijo.

V krmilnico ne nastavljam kruha, ker zmrzne.

Največkrat sta gosta moje krmilnice vrabec in sinička. Vesela sem, ker
lahko pomagam pticam.

Nataša Jus,
1.r

Ob naši učilnici imamo ptičjo krmilnico. Tudi ob drugih učilnicah jih
imajo. Ptičkom je treba pozimi pomagati. Če jim ne bomo dajali hrane,
potem bodo od lakote poginili. Ptičkom največkrat postavimo zdrob.

Želim, da bi vsi pomagali pticam, saj so koristne, ker pojedo veliko
škodljivcev.

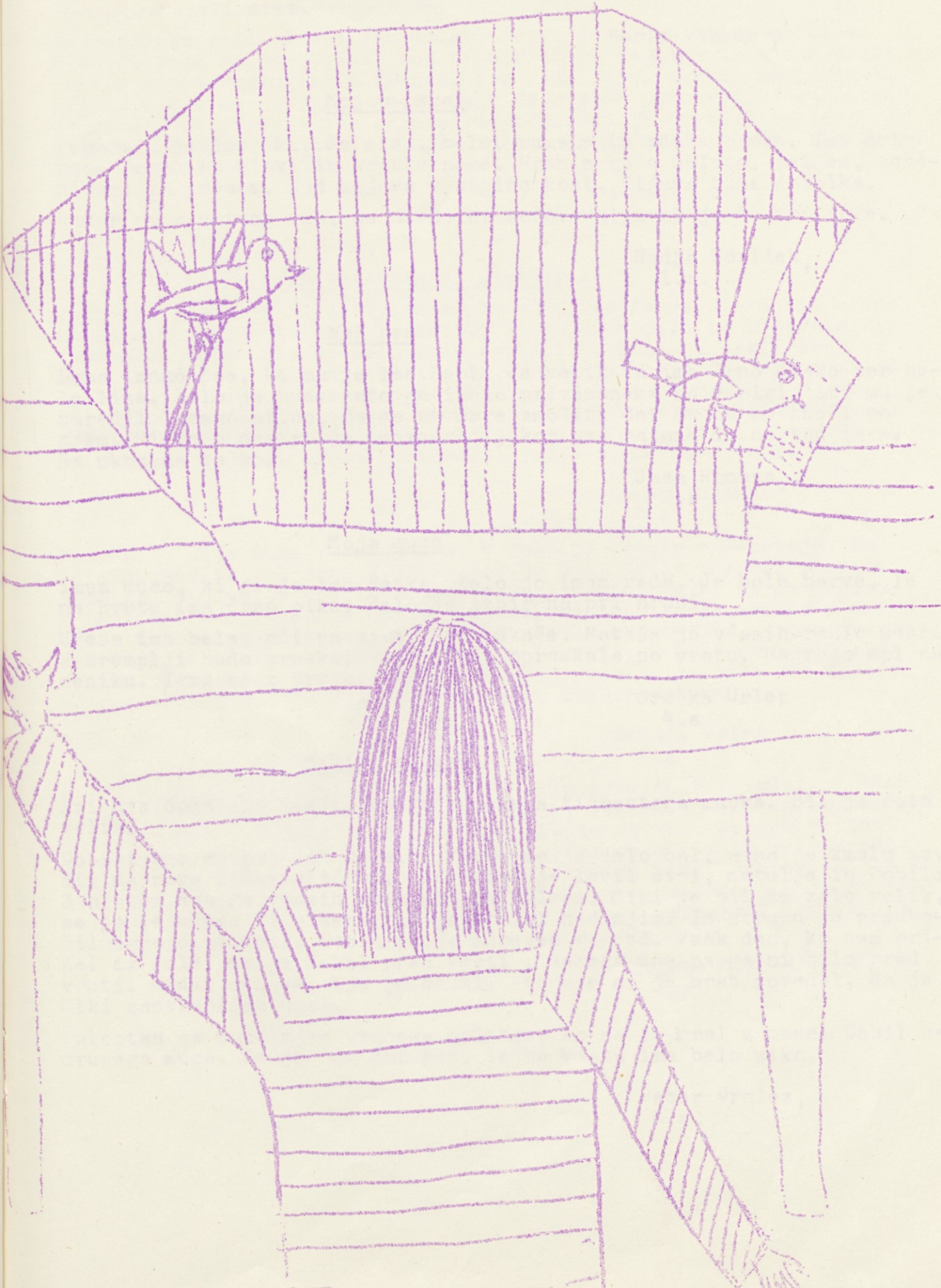
Brigita Proč,
3.b

Otroci se veselimo zime, ker nam prinaša sneg in zimsko veselje.
Ptičke pa v hudem mrazu zebe in so lačni. Zato pomagamo pticam, ljube,
predvsem otroci. Naredimo jim krmilnice in vanje nasujemo hrane.

Tudi meni je očka naredil hišico. Pobarval sem jo in obesil na drevo.
Očka mi je povedal, kaj jedo ptički. Nasul sem jim razna semena. Z
mamico sva jim pripravila ptičjo pogačo. Kako so se gostili!

Večkrat sem ptičke opazoval skozi okno. Priletelo jih je veliko. Včasih
so se tudi stopli. Vrabčki so bili posebno hudi. Siničke in drobne
PTIČKE SO BILE plahe.

Narisala Mlakar Suzana
3.a

...am bil, ko so ptički prileteli po hrano. Vedel sem, da bodo
tako presegali mraz.

...imam rada. Imamo jih deset. Prvi je Boris Vinski. Prvi je
...imam rada. Vsek dan hranim steno za 3. b. in njene mladi.
...imam rada. Vse radi jejo. Ste mi je povedal,
...imam rada. Ker Moja paparaja videla v eni omenjeni. Eden je mlajši
...imam rada. Tretji dve pa sta lisasti. Ste je naredil iz lesa
...imam rada. Je sive, bele, rumene in rdeče barve. Imam dolga
...imam rada. Kopek na glavi in kratke noge. Hranim ga s solato, zeljem, sonč-
...imam rada. Rad kljuva v sipino kost. Kljuva tudi jabolka.
...imam rada. S ustimo ven, se usede na rolo. Kljuval je že tri rože.

Nadja Gorišek,
1.r.

Pripovedovala mi je babica

V starih časih je bilo življenje drugače kot danes. Stari in otroci
so morali veliko delati. Nalagali so mu. Nočili so k bogatejšim
ljudem na delo. Tam so zelo malo zaslužili. Doma so pekli kruh iz
Doma imamo psa, ki mu je ime Bobi. Je velik in ima črno dlako ter be-
le lise. Zelo je hud, zato ga imamo privezanega na verigo. Ati mu je
naredil leseno utico, da ga ne more zmočiti dež in da ne sneži po-
njem. Midve s sestro ga imava radi, ker vse razume in se rad igra.
Na ukaz da tačka. Slabo oplošeni. Ljudje so takrat živeli.

Jeza Romana,
2.a

Moja muca

Imam muco, ki ji je ime Betka. Zelo jo imam rada. Je bele barve, le
na hrbtu ima črno piko. Zelo je izbirčna pri hrani. Vsega v domu
Ušesa ima bela, oči pa sive. Reda skače. Nataša jo včasih rahlo udari.
S kremplji hudo praska. Čene je že opraskala po vratu. Najraje spi na
seniku. Igra se z vrvjo.

Srečka Urlep
4.a

Mikija ni več

Pri nas doma smo imeli lepega rumenega tigrastega mucka. Bil je zelo
velik.

Dobili smo ga pri Rob rjevih. Prva se je zelo bal, a se je kmalu nava-
dil na novo prebivališče. Zelo rad je lovil miši, metulje in kobilice.
Z bratom sva ga včasih prinesla na balkon. Miki je bil že zelo velik,
se je le ustrašil sršena, ki je krožil nad njim. Iz strahu je presko-
čil ograjo balkona, potem pa je zideval v gozd. Vsak dan, ko sem pri-
šel iz šole, me je čakal pred vrati. Nekega dne pa ga ni bilo pred
vrati. Čudil sem se, kje je ostal. Pozneje mi je brat povedal, da je
Miki zastrupljen umrl.

Zalostan se spominjam vročega poletja, ko se je igral z mano. Dobil sem
drugega muca. Ta je črn kot noč, le na vratu ima belo piko.

Peter Urlep,
4.a

Naši zajčki

Zajčke imam rada. Imamo jih deset, šest starih in štiri mladiče. Mladiče imam najraje. Vsak dan hranim staro zajkljo in njene mladiče. Hranim jih s korenjem in kruhom. Vse radi jejo. Ata mi je povedal, kakšne barve so, ker jaz še nisem videla vseh naenkrat. Eden je siv, drugi je črn, tretja dva pa sta lisasta. Ata je naredil iz lesa majhen zabojček, da lahko v njem spijo. Zabojček je v kotu zajčjeka. Tako skrbimo za zajčke.

Nada Mesarič,

3.a

Pripovedovala mi je babica

V starih časih je bilo življenje drugačno kot danes. Stari in otroci so morali veliko delati. Ridelali so malo. Hodili so k bogatejšim ljudem na delo. Tam so zelo malo zaslužili. Doma so pekli kruh iz moke, ki so jo mlieli na ročni mlin. Takšen kruh je bil črn. Otroci so hodili v šolo. Pisali so na tablice. V šoli so bili od 8. do 16. ure. Od 12. do 13. ure so imeli prosto. Takrat so bližnji otroci hodili domov na kosilo, malice v šoli ni bilo. Učitelji so bili strogi. Otroci so bili slabo oblečeni. Ljudje so težko živeli.

Buxena Mlakar,

3.a

Babica je bila doma v Plajnskem. V šolo je hodila v Naraplje. Do šole je hodila pol ure. V Narapljah so bili trije razredi z osmimi oddelki. Babica je hodila poleti bosa v šolo, pozimi pa je hodila v čevljih iz svinjskega usnja. Šolske potrebščine je nosila v škru ali v šolskem nahrbtniku. V šolo je nosila eno berilo, sedem zvezkov, svinčnik, šilček, peresnik in vodene barvice. V šoli so imeli samo malico. Pridni so dobili kos kruha. Moja babica je bila med dobrimi učenci. Pravi mi, da takrat niso imeli toliko naloge.

Nataša Urlep,

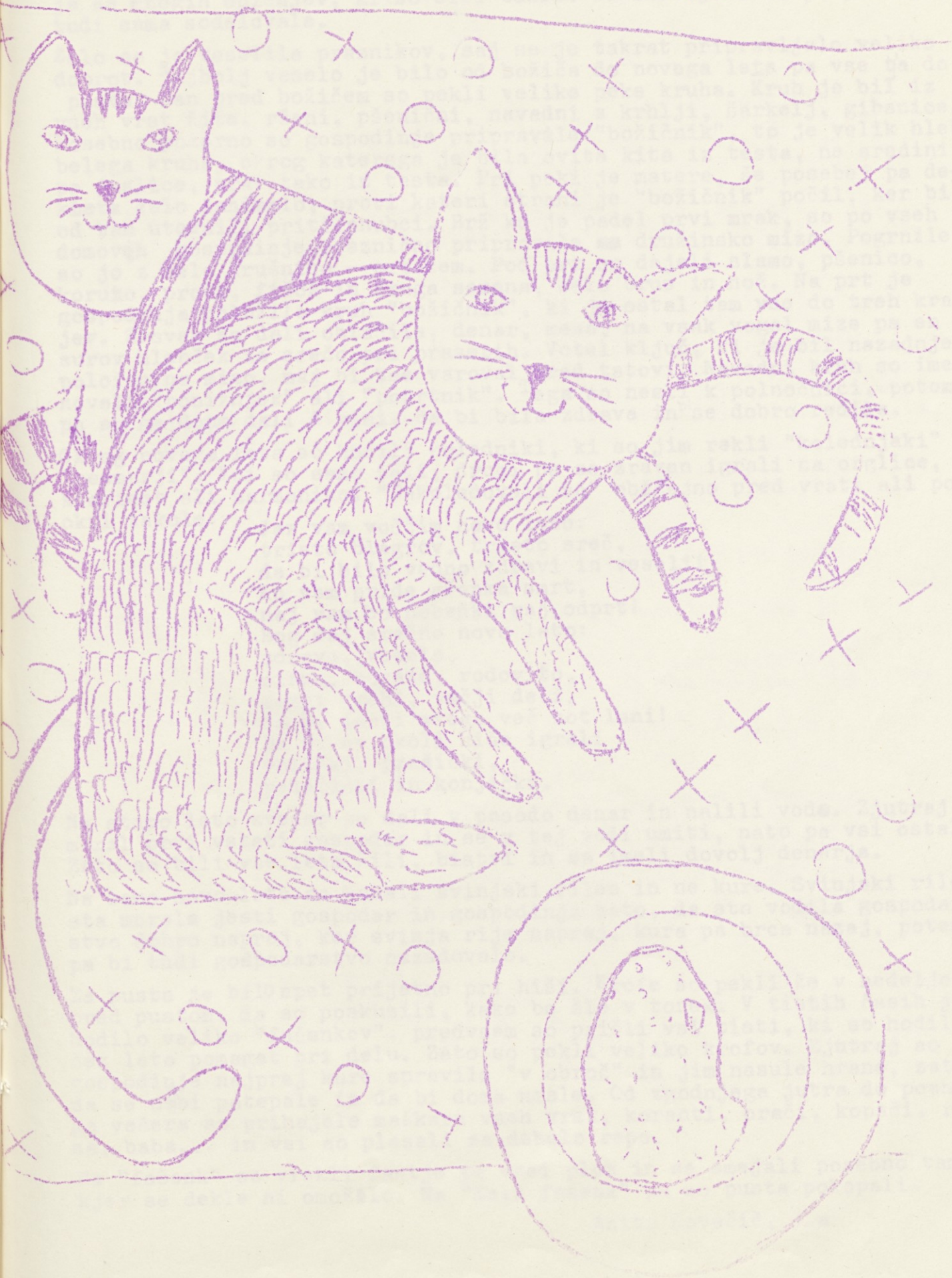
3.a

Ko je hodila moja babica v šolo, je bilo drugače kot sedaj. V šolo so nosili tablico in kamenček. Svinčnik, zvezek in eno knjigo so dobili v šoli. V šoli niso imeli kosila in malice. Babica večkrat ni jedla prej, ko je šla v šolo. Skupaj so se učili trije razredi. Učil jih je samo en učitelj. V šolo so hodili bosi, dokler ni bil hudo mráz ali zapadel sneg. Oblečeni so bili slabo. V šoli jih je učitelj večkrat tepel. V šolo jih je prišel učiti tudi ~~xxx~~ duhovnik. Ko je babica dopolnila štirinajst let, je končala šolo.

Darinka Mikolič,

3.a

Narisaq Sergeja Sagadlu
3.a

Kako so praznovala naše babice in dedki ?

Babice si velikokrat pripoveduje o svojem otroštvu in mladosti. Spominja se mnogih običajev, ki so bili takrat še ohranjeni in je pri njih tudi sama sodelovala.

Zelo se je veselila praznikov, saj se je takrat pripravljalo veliko dobrot. Najbolj veselo je bilo od božiča do novega leta pa vse tja do pusta. Dan pred božičem so pekli velike peke kruha. Kruh je bil iz vseh vrst žita, rženi, pšenični, navadni s krljci, šarkelj, gibanice. Posebno pozorno so gospodinje pripravile "božičnik", to je velik hleb belega kruha, okrog katerega je bila ovita kita iz testa, na sredini pa jaslice, prav tako iz testa. Pri peki je matere, še posebej pa dekleta, zelo zanimalo, proti kateri strani je "božičnik" počil, ker bi od tam utegnili priti snubci. Brž ko je padel prvi mrak, so po vseh domovih gospodinje praznično pripravile ~~na~~ družinsko mizo. Pogrnile so jo z belo krušnico - prtčem. Pod prt so dajali slamo, pšenico, koruzo, proso, fižol in druga semena, celo brus in nož. Na prt je gospodinja položila kruh "božičnik", ki je ostal tam vse do treh kraljev. Zraven so dali oblačila, denar, meso, na vsak vogal mize pa en surov hlebček za srečo pri prasutih. Votel ključ, ki je bil nazadnje položen na mizo, naj bi vse varoval pred tatovi. Navadni kruh so imenovali "ponižnjek" ali "poprtnik". Tega so nesli k polnočnici, potem pa so ga doma dali živini, da bi bila zdrava in se dobro redila.

Okrog novega leta so hodili koledniki, ki so jim rekli "kolednjaki" ali "pesmarji". Eni so samo peli, drugi pa so zraven igrali na orglice, klarinet ali harmoniko. "Zakoledovali so" običajno pred vrati ali pod okni takole:

Jaz vam voščim novo leto:
tristo blagrov, tristo sreč,
da bi bilo vedno zdravi in veseli!
Ko vam pride grenka smrt,
naj vam bo nebeški raj odprt!
Bog daj srečno novo leto:
zdravo, veselo,
mirno, bogato, rodovito,
manji grehi, večji deli,
da bi imeli vsega več kot lani!
Da bi se okoli hiše igrali
volički, prešički,
petešički in konjički.

Na staro leto zvečer so dali v posodo denar in nalili vode. Zjutraj je moral prvi vstati gospodar in se v tej vodi umiti, nato pa vsi ostali. Zato so bili vse leto čili, bistri in so imeli dovolj denarja.

Na samo novo leto so kuhali svinjski rilec in ne kure. Svinjski rilec sta morala jesti gospodar in gospodinja zato, da sta vodila gospodarstvo dobro naprej, ker svinja riže naprej, kura pa brca nazaj, potem pa bi tudi gošpodarstvo nazadovalo.

Za pusta je bilo spet prijetno pri hiši. Krofe so pekli že v nedeljo pred pustom, da so poskusili, kako bo šlo v torek. V tistih časih je hodilo veliko "fašenkov", predvsem so prišli vsi tisti, ki so hodili čez leto pomagat pri delu. Zato so pekli veliko krofov. Zjutraj so gospodinje najprej kure spravile "v obroč" in jim nasule hrane, zato da se nebi potepale in da bi doma nesle. Od zgodnjega jutra do poznega večera so prihajale maskare vseh vrst, koranti, orači, kopači, ruša, baba... in vsi so plesali za debelo repo.

Na "fašenk" so vlekli fantje po vasi ploh in se smejali posebno tam, kjer se dekleta ni omožalo. Na "mali fašenk" pa so pusta pokopali.

Pustni utripek

In kakšen je bil letošnji "šolski" pust?

"Bolj kisel", bi dejali nekateri, "ker smo imeli tudi pouk".

Vendar smo preživeli tudi ure pouka resno ali manj resno, v glavnem pa veselo. Ugotovili smo tudi, da je takšno skrivanje za maskami med poukom kar zanimivo.

Kurenti so glasno pozvanjali in ko so jih zagledali najmaljši, so v zboru zapeli visoki C, jo ucvrli po hodniku in se poskrili kot miške. Razne živali in živalice, smešni klovn in pajaci, dedi in babe, dame in gospodje... ter mnoge druge maskare so se vrtele po hodnikih in učilnicah. Seveda so bili številčno najmočnejši "neustrašni ameriški kavboji". Pokalo je in smrdelo po "smodniku" kot nekdaž na divjem zahodu, čeprav so bili indijanci v manjšini in zelo miroljubni.

In potem so zaplesali..., in čas je prehitro minil.

Pikapolonica, pikapolonica . . .

Lepo sem "priletela" v šolo. Imela sem rdeča kriša in črne pike. Ko sem vzletela, so vsi gledali za mano. Rekli so mi, da sem lepa pikapolonica. Imela sem črno kapico in tipalke. Mamica mi je sama naredila obleko za pikapolonico. Zjutraj me je našminkala. Počutila sem se lepo. Pogovarjala sem se z metuljčkom.

Nadja Gorišek, 1.r.

Rdeča kapica

Bila sem Rdeča kapica. Imela sem rdečo kapo in nogavice ter košarico z rožajem. V košarici je bil krof za babico.

V gozdu sem srečala volka. Zdel se mi je malo čuden. Imel je en smrček.

Moja sošolka je bila tudi Rdeča kapica. Igrali smo Rdečo kapico. Mojca je bila volk, Vikica je bila babica. Ko sem prišla v babičino hišico, me je pojedel volk.

Nataša Jus, 1.r.

Pajac

Zjutraj sem šla k Ani. Njena mamica me je namazala. Imela sem oblečen pisar pajac in kapo. Na obrazu sem imela prilepljene bleščeče zvezdice. Bila sem vesel pajac in sem skakala z drugimi pajaci.

Andreja Fernek 1.r

Ena učenka, dvanajst rešitvi

Prva ženskega je spola.
rada pišix te;
druga ti da na konec,
moški zbode te.

